

Osa pidemmästä tekstikokonaisuudesta. ***** Rapistuneen pihamökin ovella seisoi pieni, laiha nainen kolmikuinen vauva tiukasti sylissään. Nainen tähyili tummenevaa tienoota katse kiinteästi horisonttiin kiinnittyen. Kauempana näkyi muutamia kerrostaloja epäselvänä, mutta sotilaallisen tasakattoisena ja tasamittaisena ryhmänä. T aivas helotti punaisenkirjavana ja naisen hengitys huurusi kiihkeän hengityksen tahdissa harmaana usvana vauvan valkoiseen myssyyn peitetyn pään ympärillä. Molemmat olivat lopultakin hyvin kevyin varustein siinä pakkassäässä. Miksi? Nainen odotti jotain kovasti ja äärettömän epätoivoisesti. Mitään ei näkynyt. Kaukaa kuului junan vihellys, kuin merkinä lähteä jo sisätiloihin. Nainen rojahti pienen, neliönmuotoisen, laualattiaisen huoneen keskellä olevaan kovaan ja nuhjuiseen nojatuoliin ja alkoi itkeä hillittömästi. Siinä samassa vauvakin parahti käheään huutoon ja siinä he molemmat vuodattivat tuskansa julki tuolle pimeälle, enemmän komeroa kuin asuntoa muistuttavalle tilalle. Nainen itki aikansa, kunnes kyyneleet vain loppuivat, katosivat hetkeksi. Lopulta hän laittoi vauvan nitkahtelemaan pinnasänkyyn, jonka lohkeileva harmaa maali tarttui hänen paitansa hihoihin ja jotka niistä putoilivat vauvan poskille kimaltelevina kuin lumihitaleet. Vauva alkoi yskiä kumeasti, tuota oli jatkunut jo monta päivää. Otsa tuntui tulikuumalta ja tuon huoneen kylmyydessä se olikin ainoa lämmönlähde tällä hetkellä. Nainen riensi sytyttämään uudelleen pientä tulisijaa, jossa oli vielä tähteenä hänen päivällä keräämänsä risut ja kävyt takapihalta. Myös kauppojen pahvilaatikoita hän oli kerjännyt kauppamatkalla saadakseen edes jotain poltettavaa. Puut olivat taas loppuneet, vuokraisännältä ei aina kehdannut lainata, eikä hän aina edes lainannut. Oli kuulemma itselläkin puut vähissä. Mies oli kaukana työmatkalla, hänen olisi pitänyt tänään tulla kotiin, koko päivän nainen odotti juosten ulos ja sisään vuorotellen. Ei kuulunut miestä, kai hänelle oli tullut jokin este. Puhelintakaan ei ollut. Huomenna nainen menisi taas kysymään puita. Oli myös vietävä lapsi lääkäriin, muuten se kuolisi. Mutta rahaa ei ollut, ei mihinkään, ei ruokaan, ei puihin, ei lääkkeisiin. Nainen vaikersi puoliääneen kalpeat huulet väristen. Vauva hengitti nopeasti ja joka hengityksellä kuului pieni, ahdas vingahdus pienistä keuhkoista. Pieni musta kamiina teki sen minkä voi, saadakseen tuotettua uskoa ja toivoa tuohon elämänalhon syvimpään pesään. Se rätisi ja paukkui, lämpeni hetkeksi, kunnes taas sammui. Nainen otti lapsen hennoille rinnoilleen, imi siitä lämpöä ja vain toivoi. Mitä muuta hän enää voi, kuin vain toivoa ja odottaa.